

úřadům ohlášena, a stalo-li se tak teprve po zakročení policejního ředitelství, neodpovídá obžalovaný před úřady a před zákonem ani za obsah č. 270 časopisu »R.«, ani za to, že změna z odpovědné redakci skutečně nastala úřadům hlášena nebyla.

### Čís. 4052.

S hlediska skutkové podstaty přečinu podle § 3 odst. 1 zákona o úplatkářství není zapotřebí, by byla vlivem veřejného činitele, založeným v jeho úřední činnosti, někomu nějaká výhoda skutečně poskytnuta; stačí, že žádaný, slíbený nebo poskytnutý prospěch byl míněn jako protihodnota za to, že veřejný činitel vyvine činnost, jejíž vlivnost strana vzhledem k jeho úřednímu postavení předpokládá, v tom směru, by se favorisované osobě dostalo výhody, již se domáhá nebo na které jí záleží.

Ani skutková podstata přečinu podle § 4 zák. o úplatkářství nevyžaduje, by byla úředním vlivem veřejného činitele výhoda skutečně poskytnuta; stačí, že strana prospěch poskytla v předpokladu, že se tak stalo.

Není zapotřebí, by šlo o protiprávní výhodu, předpokládající stranický úkon nebo vůbec porušení úředních povinností veřejného činitele; rozhoduje jen subjektivní pocit toho, kdo se výhody domáhá.

Výhodou ve smyslu zák. čís. 178/1924 může býti i urychlené vyřízení žádosti za odpis daní.

Nezáleží na tom, že nebyla slíbena jako odměna částka co do výše a doby splatnosti určitá, (že se ujednání jisté částky stalo až po vyřízení věci).

(Rozh. ze dne 27. ledna 1931, Zm I 388/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 15. ledna 1930, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými: Václav Sch. přečinem podle § 3 čís. 1 a § 4 zákona ze dne 3. července 1924, čís. 178 sb. z. a n., Vladimír P. spoluvinou na přečinu podle § 3 čís. 1 téhož zákona a § 5 tr. zák., Karel Rudolf S. přečinem podle § 2 čís. 1 a § 4 zákona čís. 178/1924 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

### d ů v o d ů:

Zmatečná stížnost obžalovaného Václava Sch-a. K čís. 9 a) § 281 tr. ř.: Skutková podstata přečinu podle § 3 odst. 1 zákona o úplatkářství spočívá v tom, že veřejný činitel za to, že bude někomu . . . . . poskytnuta výhoda, . . . . . žádá nebo si . . . . . dá slíbiti nebo poskytnouti prospěch. Podle toho není zapotřebí (jak se stížnost domnívá), by byla vlivem veřejného činitele, založeným v jeho úřední činnosti, někomu nějaká výhoda skutečně poskytnuta. Stačí, že žádaný, slíbený nebo poskytnutý prospěch byl míněn jako protihodnota za to, že veřejný činitel vyvine

činnost, jejíž vlivnost strana vzhledem k jeho úřednímu postavení předpokládá, v tom směru, by se favorisované osobě dostalo výhody, již se domáhá nebo na které jí záleží. Skutková podstata přečinu podle § 4 zákona o úplatkářství spočívá v tom, že byl prospěch dán proto, že byla výhoda poskytnuta nebo vykonán určitý úkon, k němuž jest veřejný činitel povolán. Ani tu se nevyžaduje, by byla úředním vlivem veřejného činitele výhoda skutečně poskytnuta; stačí, že strana prospěch poskytla, předpokládajíc, že se tak stalo. Tento výklad zákona odpovídá i jeho doslovu, i jeho účelu, podávajícimu se z důvodných zpráv, na něž soud právem poukazuje a z nichž plyne, že měly býti zasáhnuty všechny případy podplácení veřejných činitelů, i když nelze dokázat, že došlo k porušení úředních povinností nebo ke stranictví, ba když k nim ani za pravidelného služebního postupu dojíti nemohlo. S tohoto právního hlediska nemají význam námitky stěžovatelovy, že obžalovaný nemohl na urychlení věcí nijak působiti, že urychlení nedosáhl, že dotyčné věci vůbec nebyly vyřízeny urychleně, že Dr. Š. návrh referentův approboval a vždy jeho správnost zkoumal, že konečné rozhodnutí bylo závislé na rozhodnutí ministerstva financí, že obžalovaný byl k podávání informací úředně povinen a že jeho činnost záležela jen v zapisování spisů a odevzdávání jich do výpravy. Smělť také proto soud, pokud ony okolnosti nejsou v rozsudkových důvodech zjištěny, beze všeho pominouti průvody, okolnosti ty snad došvědčující. Pokud se posléze týče porůznu námitky, že soud nezjistil, v čem výhoda spočívala, že vůbec nešlo o žádnou výhodu, nanejmé že nelze za výhodu pokládati, podal-li stěžovatel straně informaci, jest předně poukázati k tomu, že obžalovaný nebyl odsouzen proto, že straně (v případě H-ově) podal informaci, nýbrž proto, že si za to dal poskytnouti prospěch, dále k tomu, že podle zákona (jak nalézací soud právem zdůrazňuje) stačí, když veřejný činitel bere odměnu i jen za prostý úkon, k němuž je povolán; stěžovatel sám tvrdí, že byl k podávání informací úředně povinen. Rozsudek vychází z jasného skutkového předpokladu, že šlo jen o to, by bylo urychleno vyřízení dotyčných věcí, a že za to byly odměny žádány, slibovány, pokud se týče poskytnuty. Že strany a i obžalovaný v urychlení věcí výhodu spatřovali, o tom nemůže býti pochybnosti, any strany za to (a zřejmě jen za to) odměny (a to i značné) nabízely, pokud se týče slibovaly a poskytly, a obžalovaný je žádal, pokud se týče přijal. Nebyl tedy výrokem, odsuzujícím obžalovaného Václava Sch-a pro přečin podle § 3 odst. 1 a § 4 zákona o úplatkářství porušen zákon a nebylo ho ani nesprávně použito.

Námitky zmateční stížnosti obžalovaného Karla Rudolfa S-a s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. nejsou důvodné. Že tu nebylo potřebného zlého úmyslu obžalovaného, jeho vědomí, že má co činiti s veřejným činitelem, nemůže stěžovatel důvodně namítati, an sám výslovně udal, že byl u zemského finančního ředitelství v Praze seznámen s oficiálem Sch-em, s nímž pak jednal. Že by bylo zapotřebí, by šlo o nějakou protiprávní výhodu, která by předpokládala stranický úkon nebo vůbec porušení úředních povinností veřejného činitele, nelze ze zákona vyvoditi. Rozhoduje jen subjektivní pocit toho, kdo se výhody domáhá. Že stěžovatel v urychlení

vyřízení žádosti za odpis daní, o něž podle předpokladu soudu šlo, viděl výhodu, toho je důkazem nejen, že za to odměnu sliboval, nýbrž i to, že se dokonce i ve zmateční stížnosti snaží ospravedlniti svůj čin poukazem na svoje hospodářské poměry, jež nutně vyžadovaly brzké vyřízení žádosti. Další námitka stížnosti, že byl vyloučen jakýkoliv vliv na meritorní vyřízení věci, nevychází ze skutkového předpokladu soudu, který v tomto ohledu zjišťuje, že obžalovaný Sch-ovi slíbil a poskytl prospěch za urychlení jeho věci. Bezdůvodně namítl stěžovatel, že neslíbil odměnou částky, co do výše a co do doby splatnosti určité. Podle zákona stačí, že byl slíben prospěch vůbec, nešlo-li snad jen o prospěch nepatrný, v kterémžto případě by přicházel v úvahu jen přestupek, což však není nikterak napovězeno. Nerozhoduje, že stěžovatel neměl úmysl směnku proplatiti, a že částka 6.000 Kč jest u něho nedobytná, an by stěžovatel mohl býti k placení přinucen i proti vůli, a poněvadž by se, i když nemůže platiti ihned, mohl státi schopným platiti snad později. Ostatně soud tvrzené skutečnosti vůbec nezjišťuje. Ani námitka s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř., že se ujednání jisté částky stalo až po vyřízení věci, není odůvodněna, ano jest takové dodatečné poskytnutí prospěchu právě předpokládáno skutkovou podstatou přečinu podle § 4 zákona o úplatkářství, pro který byl obžalovaný též odsouzen.

#### Čís. 4053.

Ke skutkové podstatě podle § 155 a) tr. zák. není třeba zjišťovati zvláště úmysl způsobiti některý z těžkých následků uvedených v § 152 tr. zák., je-li zjištěno, že byt' i jen lehké ublížení na těle bylo způsobeno takovým nástrojem a takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečí života.

Jest však třeba (kromě úmyslu alespoň nepřátelského vůbec) zjistiti vědomí pachatelovo o životu lidskému obyčejně nebezpečné povaze a o nebezpečném použití nástroje, který pachatel zvolil k provedení činu.

Poranění, třebas o sobě lehké, musí býti přivoděno nejen takovým nástrojem, nýbrž zároveň i takovým způsobem, s nímž obyčejně bývá spojeno nebezpečnoství života.

Výrok o trestu na penězích (pro přestupek § 399 tr. zák.) lze zachovati i když byl zrušen rozsudek ve výroku o vině i trestu na svobodě za souběžný zločin.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1931, Zm I 516/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. února 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého uškození na těle podle §§ 152, 155 písm. a) tr. zák., zrušil uvedený rozsudek, ponechávaje jej nedotčeným ve výroku o vině obžalovaného co do přestupku § 399 tr. zák., ve výroku o vině co do onoho zločinu, jakož i ve výroku o trestu za tento zločin a ve výrociích k odsouzení za tento zločin směřujících, při čemž jsou nedotčeny výroky směřující jen k odsouzení za přestupek § 399